ЧОРНЕ СОНЦЕ

№4 / 03.12.2014

Присвячується річниці подій на Майдані

Тільки безстрашним кориться доля.
Мужні і сильні вершать у бою.
Слави й пошани той лиш достойний,
Хто любить й боронить землю свою.

Воїна шлях — це дорога для обраних,
Вірність і честь у гарячих серцях.
Під Чорного Сонця промінням гартовані,
В душах — Вітчизна і зброя в руках.

Видання полку особливого призначення «Азов»

Минув рік...

Минув рік. Дійсно найтяжчий рік у моєму житті. Він назавжди впишеться в нашу історію і вкарбується у мою пам'ять. Ми довели і продовжуємо доводити, що влада живе в іншій реальності. Вони показали, що вміють оперувати лише видуманими фактами і обіцянками.

Щоправда, ми також змінились. І більшість — в кращу сторону. Загартувавшись у багатті визвольного вогню на Майдані, ми вирушили розповсюджувати його всією країною. Та наволоч, що зазіхає на нашу свободу, обпікається ним. Невдовзі вона згорить в ньому повністю.

За цей рік ми змінили зброю у своїх руках. Місце бруківки зайняв автомат. Ми рухаємось у правильному напрямку.

Минає рік від загибелі «Небесної сотні». Ця рана болить і болітиме віками. Як шкода, що багатьох ця трагедія так нічому і не навчила...

Майдан став відправною точкою до повного визволення. Як від зовнішнього ворога, так і від запроданців серед нас. Ми змусимо їх піти — кого своїми ногами, а кого — у вертикальному положенні.

Для нашої повної перемоги потрібно більше часу і зусиль. Проте, ми на вірному шляху. Знаєте, після цього року вже ми маємо подумати, чи варто приймати до себе Європу. Ми можемо просто «висловити глибоку стурбованість».

А ще минає рік союзу, який врятував цілісність країни і став запорукою якісної боротьби. Це союз бійців і волонтерів. Саме це — запорука успіху і можливості успішної боротьби.

Минув рік... А я і досі думаю, що це було вчора.

Поет

Свобода на вістрях мечів

Найсвітлішими помислами надихаємось, коли йдемо вперед, у бій, в атаку, на штурм! Серце палає до нестями шаленим вогнем віри і волі. Ось чим зараз живе моя нація, горда і незламна у своєму лихолітті. Споконвіку живучи у боротьбі, нас гартував вогонь піддуваний вітром ворогів, ми раз у раз виборювали право жити господарями на своїй землі. Так і зараз — у час, коли інформаційні війни виливаються у криваві і вогняні, коли людське життя змарноване і знецінене більше, ніж будь-коли в історії.

Ми йдемо на поля кривавих боїв, аби відстояти свою Батьківщину, свою націю, аби не осоромити величну пам'ять предків. Ми йдемо!

Коли вся нація гуртується воєдино, заради однієї великої мети, заради однієї великої боротьби, заради однієї великої перемоги, лише тоді ми здатні на величне. І зараз саме той час. Час, коли нарешті маємо вибороти право волі нашої нації у священній визвольній війні.

Як сказав Євген Коновалець: «У вогні перетоплюється залізо у сталь, у боротьбі перетворюється народ у націю!» О, якими ж вірними є ці слова. Особливо зараз — коли, здавалося б, зовсім беззахисна країна підняла небачені сили, підняла сили не натиском, не репресіями і не грошима. Підняла їх свідомістю, волею до справедливості, волею нації!

Вже десятками років боротьба перетворює наш народ у націю, і незламна наша віра у те, що ми вистоїмо і не падемо в період «метаморфози».

Ми вистоїмо! Ми вистоїмо і проти переважаючих сил ворога, і проти всіх хто спробує зганьбити, знищити та знесилити нашу націю! Ми вистоїмо, бо у нас є пам'ять предків, і розуміння того, до якої безмірності важливо, як згадають нас наші потомки — героями палаючих барикад і пекельного сходу, чи ж безвольними недолюдками, котрі випустили з рук свою Землю. І саме від цієї війни залежить, яку пам'ять про нас матимуть наші внуки, залежить від кожного бою, від кожної гранати, від кожного воїна і від кожного пострілу! Свобода — на вістрях правих мечів. Або ж, правильніше сьогодні — на прицілах наших автоматів.

Вальгалла

80 років опісля

Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Пощезнуть всі перевертні й приблуди,
І орди завойовників-заброд!
Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

В. Симоненко

Рано чи пізно, але кожна людина обов'язково осмислить своє минуле. Не сьогодні це сказано: час народжувати і час помирати, час руйнувати і час будувати, час розкидати каміння і час збирати, час мовчати і час говорити. Після десятиліть мовчання прийшов час говорити…

У цей день я запалю свічу пам'яті. У моєму серці щось тривожно тріпотітиме. Зі сцени лунатиме скорботна пісня. Та я її не чутиму. Мої думки далеко… Я відчуваю біль. Він не ясний, не фізичний, він у душі, у крові, у свідомості. Цей біль, як генетичний код — невіддільна частина мене. Свічка, яку я тримаю, раптом гасне. То не вітер, то Їхні душі кричать в обличчя. Душі закатованих і замордованих, голодних і помираючих. У муках вони здіймають руки й питають: «За що?!». За що їх голодом морили? Я знаю відповідь: за те, що вони — Українці.

Стає нестерпно страшно. А що, коли завтра й у мене так само відберуть хліб? Що, як і мені доведеться померти із голоду? Можливо, це здасться трохи егоїстичним. Як я можу думати про себе, коли 80 років тому загинули мільйони невинних людей? Але ж я не знаю, як це — голодувати. Кожного дня я беру в руки скибку хліба і не думаю про те, чи буде він в мене завтра. Та й і всі ми звикли ні в чому собі не відмовляти. Наша звичайна потреба перетворилась у нездорову пристрасть. Об'їдаючись, набиваючи свої шлунки їжею, ми, певно, намагаємось насититись на декілька років вперед. І тут я подумала: а може це відгук голодомору? Люди, як вічно голодні раби, прагнуть наїстись, щоб не спухнути, як ті жертви колись… Не мені одній страшно. Кожен, і навіть той, що заперечує голодомор, насправді боїться. Ох, як би хотілося, щоб за все поплатилися ненависні кати!

Я дивлюсь на згаслу свічку… Було таких мільйони згаслих життів. Страшно не тільки від того, що спухлі тіла були повсюди, що їх навіть не ховали, що вони розкладались під відкритим небом, не з того, що їх, наче сміття, вивозили із сіл. Справжній жах охоплює, коли усвідомлюєш, наскільки сильно ті люди хотіли жити! Хто дозволив катам-совітам так знущатись над народом? Чого їх не покарано за всю ту кров, що була на їхніх руках? Чи ж нема на світі справедливості? Чомусь за мільйонні жертви не скарано жодного. Можливо, їх скарає Бог. Якщо, звісно, Він існує…

Хтось знову запалить мені свічку. Засяє малесенький вогник. А всередині горітиме величезний вогонь і буде спонукати до дії. У чому полягає наша місія — місія визволених і незалежних Українців? Просто отак тримати свічечку? Цього мало! Нам треба відновити справедливість, щоб померлі віднайшли спокій… Помста не полягає у вбивстві. Винних вже давно нема. Суть відплати — боротьба. Щоб жертви не були марними, ми маємо продовжувати боротись і , якщо на те Божа воля, відважно вмирати. Маємо довести, що ніколи більше Український народ не буде нічиїм рабом, не буде коритись, не буде гинути через примхи диктаторів та імперіалістів!

Поряд зі мною ще кілька однодумців. У них в руках теж запалені свічки. Про що ж думають вони? Чи усвідомлюють трагедію так само, як і я? І так, і ні. Одні з них прийшли сьогодні для того, щоб долучитись до маси, бо так прийнято. Вони не відчувають болю, провини, страху. Вони дивляться, але не бачать, слухають, але не чують. Чи гідні ці люди називатись Українцями?

Спитаю їх: а хіба ви не оплакуєте рідних, коли ті вмирають? Звісно, що так. То чого ж ви не оплакуєте жертв голодомору? Можливо, тому, що кати переконали вас у тому, що геноциду не було. Вам легше вірити у це, аніж визнати правду. Бо це означало б взяти на себе велику відповідальність. І боятись нагайки того ж ката, бо за правду карають, за приналежність до Української нації – вбивають.

Проте є інші. Є побратими. Вони у щирій скорботі за загиблими. У їхніх серцях теж горить вогонь. Вони не готові коритись, не будуть ховатись. Навпаки, ці люди з гордо піднятими головами, з ідеєю в душі підуть у бій. Це правильно, не тому що так прийнято казати, а тому, що це відповідально. Ми всі — Українці. Ми — нація. А нація — це кровноспоріднена спільнота мертвих, живих і ненароджених. Ми відповідаємо за тих, хто вже помер, і за тих, хто ще має народитись. Наш обов'язок — забезпечити мир і добробут нащадкам, а також заспокоїти спраглі до помсти душі невинно убіитих.

Отож, навколо мене багато людей. У всіх в руках свічки. Але не в усіх серцях скорбота. Дехто байдужо споглядає дійство. Дехто думає про те, якби швидше піти додому, щоб не мерзнути отут увечері під дощем. А я досі дивлюсь на свічечку. Її вогник такий маленький і беззахисний перед вітром і краплями дощу. Та все ж він дає світло і… надію. Я підніму очі вгору, до неба. Воно сіре, затягнуте величезними хмарами. Плаче. Я стримуюсь, щоб не заплакати теж. Не від того, що сумно, а від того, що боляче. Кров пульсує у скронях, у жилах, шумить у вухах. Чути дзвони, молитовний спів… Здається, що плачуть усі. Це спомин. Це пам'ять про біль і смерть. Про жертв і кров. Про трупи і катів. І вистачить уже брехати! Голодомор був! А сьогодні, 80 років опісля, біль не вщух! Крізь десятиліття пройшов, зблід і змарнів, але досі випалює душу.

Заграє гімн незалежної України. Вітер розжене хмари. А свічечка досі горітиме і грітиме руки, свідомість, душу… Я не знаю що буде завтра, але я вірю у себе і своїх побратимів. В Україну, її щастя, спокій і добробут.

Лисиця

Горлівка під керівництвом курокрадів

Добродій Анатолій Терентійович має дачу поблизу міста Горлівка ще з 1989 року. З 1996-го він, як вийшов на пенсію, взагалі у неї переселився, залишивши міську квартиру сину.

Та 12 жовтня 2014 року до його дачі прибуло броньоване авто з трьома безлерівцями. В нього відібрали 32-є курей, 24 кролика разом з маточним поголів'ям, 6-місячне порося і 30 літрів виноградного вина.

На 1 листопада добродію немає чого їсти, окрім картоплі, цибулі і квасолі з наступних причин:

- пенсії не отримує;
- на базарі купити нічого не можливо, тому що туди, де грабують, а не купують, навіть дурень нічого везти не буде;
- магазини розбиті і закриті;
- власноруч вирощенні харчі втрачені.

Він завжди пишався тим, що годував сам себе. Але сьогодні ходить за російськими подачками з відомого конвою. І навіть по телефону розхвалює безлерівців, тому що боїться за своє життя. 62-річний житель Горлівки, повний сил і бажання працювати, щоб мати своє, розхвалює своїх грабіжників! Більшої деградації людини важко навіть собі уявити.

Дикість якась! Проте, все пояснюється просто:

1. Що то таке — організація виробництва і налагодження мирного життя — людці з бандитських формувань кацаполюба Безлера навіть в найпрекрасніших фантастичних снах не уявляють. «Калашников» на грудях, як їм здається, вирішує усе. Наставив «ствол» в груди людині і відразу ж перед тобою з'являються «яйко», «млеко», сало й самогон. Значить економіка працює. Всі, окрім відвертих «мікро-януковичів», прекрасно розуміють, що не зброя творить матеріальні блага.

2. І Путін тямить, що курокради курей не вирощують, що днрівська економіка в принципі працювати не здатна, але абсолютно відверто постачає безкоштовно «конченим відморозкам» озброєння. Його ціллю являється якраз знищення в донбасівському краї всіх нормальних форм життя доброї людини.

Висновок: Відморозків потрібно добрим людям гнати в шию до Путіна.

Оберіг

Вітання з Кубані!

Ця світлина символічна. На ній Богун у славетному козацькому місті Азов, що нині перебуває у складі Ростовської області РФ.

Сьогодні під мішурою захисту мовних меншин і самопроголошених державних утворень ми зіткнулись із примітивною загарбницькою інтервенцією московської держави. Зустрічаємось з нею ми не вперше. Вся історія існування московської держави пронизана численними спробами вихопити в України якомога більше територій з їх багатствами і щоразу Українці, не шкодуючи своїх життів, відчайдушно захищають свої рідні землі.

Частина етнічних Українських земель, окупована століття тому, знаходиться під ворожим контролем. Проте, Українці там все ще живуть і пам'ятають, хто вони.

Ми мали змогу поспілкуватись із побратимом на псевдо Богун, майстром ножового бою і просто козаком, що не забув свій рід. Він передає вітання бійцям полку «Азов» з Української Кубані. Також Богун пишається тим, що його побратими стали на шлях визвольної боротьби з кремлівськими маріонетками, висловлює жаль за тим, що Кубань не лишилась у складі України 1918 року і впевнений у майбутньому возз'єднанні.

Часто наш побратим з Кубані з перших вуст розповідає про новини з РФ. Наприклад, остання інформація від його знайомих-ватників була про те, що вони тепер воюють в Донецьку на боці москалів — їх готують кваліфіковані спеціалісти, щоб в основі терористичних сил були не регулярні війська РФ, а цивільні бойовики. Також говорять про плани Кремля «віджати» в України ще 7 областей до складу т.зв. Новоросії. Днями під Ростовом він бачив як залізницею везуть у бік України «Урагани», а назад підбиту техніку. Побратим з Кубані пишається Азовом і впевнений у нашій перемозі.

Ця війна є визвольною і певною мірою довгоочікуваною. Тепер національна воля до відновлення справедливості, яка жила в серцях наших батьків і у наших молодих душах, має реальну можливість втілитись. Ми повернемо собі не тільки окупований Крим і Луганськ із Донецьком, а усі Українські землі, що довгі роки перебували під ворожим контролем.

Сварг

Вишколи справжніх патріотів

В часи псевдоперемир'я, коли Україна продовжує втрачати своїх синів, нам потрібно направляти максимальні зусилля на всебічний вишкіл і підтримку фізичної форми. Це дає змогу набути знання і навички, які стануть у нагоді в нашій нелегкій боротьбі. Тактика ведення бою, медична підготовка, фізо — ключові аспекти формування відважних воїнів. Певні знання і досвід можуть врятувати життя, як своє так і побратимів, а також виконати бойові завдання, поставлені командирами. Усі бійці полку «Азов» проходять належну підготовку, яка допомагає перетворити людей різноманітних професій на бійців, готових до бойових дій в будь-яку мить. Бійці полку є добровольцями, проте це не означає, що тут знаходяться люди, які не вміють користуватись зброєю та виконувати бойові завдання. За спеціальною програмою у досить короткі терміни тут готуються кадрові військові з достатніми знаннями і вміннями.

Про підготовку бійців журналіст «Чорного сонця» поговорив з десятниками «Азову». Боєць з позивним Кузьма є десятником третього десятка вартової чоти. У полку перебуває два місяці. Його бійці також активно проходять вишколи, але у них це відбувається за особливим графіком, оскільки особовий склад постійно здійснює чергування. Заняття у них проходять у формі лекцій з тактики, медичної допомоги та виїздів на полігон. Їх проводить друг Ілай та інтербригада іноземних інструкторів. Навчання відбуваються до п'яти разів на тиждень. Єдиною проблемою на даний час є деякий брак теплих речей, тому хлопці часто чергують у літній формі.

Друг Негідник є десятником Другої чоти Першої сотні. У полк потрапив у липні. Був учасником бойових дій у Мар'їнці та Іловайську, а також вів бойові чергування на блокпостах.

Бійці його десятку активно готуються. Основними напрямками їхньої підготовки є: формування з бійців маневреної бойової групи, згуртування команди, набуття знань і практичних навичок військової справи. Хлопці вправляються у стрільбі з РПГ, кулеметів та іншої стрілецької зброї. Навчання даного десятка проводять люди в.о. командира полка Черкаса. Заняття включають у себе вивчення тактики, виїзди на полігон, індивідуальні заняття. Також бійці активно займаються підтримкою і розвитком фізичної форми.

— Знання необхідні, адже вони надають змогу сформувати навички та автоматизувати дії, що згодом у боях перетворюються на досвід і дають можливість успішно виконувати завдання. — наголосив десятник.

Поет

Наливайко і його служба

Полк «Азов» — це колектив націоналістів, що успішно здійснює численні бойові операції у війні, що точиться сьогодні на теренах України. Проте, не з самих лише боїв складається наше полкове життя і ми маємо вміти не тільки воювати. Запорука успіху — це системність. Наш колектив є системою з численних елементів, які взаємодіють. Кожен із них є важливим, кожен із них — ключовий.

Одним із таких елементів нашої організації, який неможливо переоцінити є господарське забезпечення: лагодження, ремонт і будівництво, підтримання робочого стану наших розташувань — усім цим донедавна завідував наш друг Наливайко. Його ім'я кожен або майже кожен регулярно чув по внутрішньому зв'язку, його хотіли бачити усі, або майже усі. То ж тепер ми трохи ближче познайомимось з цією людиною.

Друже Наливайко, розкажи, як то — бути найпопулярнішою людиною полку?

В принципі, приємно. Усі впізнають, усі вітаються. Часом я не знаю цих людей, але вони мене знають, адже постійно чують по рації: «Наливако, Наливайко, Наливайко...». В основному, це були нальоти. Годинами нічого не відбувається, а за секунду — треба усім!

Що входило у спектр твоїх обов'язків?

Грубо кажучи, це електрика, елементарне — водопостачання і, звісно, викликають, якщо трапилась будь-яка аварія, на приклад, по тій же каналізації.

Було велике прохання від моїх бійців, щоб їм проводили тренування і організовували виїзди. Я назвав їм об'єктивні причини, чому їх не візьмуть на виїзди, або можуть взяти охороняти машини. Вони виявляли бажання тренуватись і відповідно, мені доводилось бути їх співробітником, координатором, керівником та інструктором.

Скільки хлопців було у твоїй службі?

Максимум — четверо. Я просив, щоб до нас перевели людей, бо не встигав ремонтувати усе, що поламане п'ятьма сотнями людей.

Зараз ти переводишся у бойовий підрозділ. Яку ситуацію ти прогнозуєш у службі господарського забезпечення?

Тепер, надіюся, буде набагато краще. Я довго готував штаб до того, що треба зробити по кадрах і вони почали це робити. Цивільних осіб-професіоналів мають взяти на роботу. Вони будуть розташовуватись на базі і знатимуть, що працюють за зарплату і нікуди не рвуться у бій. Тому не повинно виникати цих кадрових питань.

Хто тепер завідуватиме твоєю роботою?

В'юх збирається підняти службу до певного рівня, але він також хоче тренуватись і їздити на бойові. Надіюсь, що я підготував його психологічно добре. Начальник штабу говорив, що прийняли ще Миколу Христофорича. Він був ще до нас, під час Януковича і знає цю базу набагато краще, ніж будь-хто з нас. Я завжди його кликав, коли не знав, як розібратись у проблемі. Він компетентніший за мене, знає місцеве населення і завжди знає рішення проблеми.

Ким ти був у цивільному житті?

За освітою — економіст (економіка підприємства). Ремонтував банкомати за професією. Любив розбиратись у комп'ютерній техніці. Якщо це елементарна механіка або техніка — я її теж ремонтував. Байкер, мінімально розбираюсь у медицині. Пробував розібратись із фінансовими ринками. Говорили мудреці, хоч я і позабував уже їх (сміється), що людина має бути розвинутою у різних сферах. Я вважаю, що це правильно.

Чи була у тебе можливість брати участь у бойових операціях?

Я пройшов дві операції, навіть не зважаючи на те, що поселили мене зі службою РТС. Це був Маріуполь і Мар'їнка. Іловайськ, так вийшло, не застав.

Який найяскравіший спогад ти маєш із цих операцій?

Найяскравіший спогад — це в'їзд у Мар'їнку і розстріляна табличка «Ласкаво просимо!». Скупчення наших військ на головному перехресті траси і поступовий вхід у місто за бронетехнікою з розстрілом із крупного калібру усіх вогневих точок, які можна було бачити. Я хотів себе перевірити. Катаючись на мотоциклі у цивільному житті, не відчував особливого страху. Мені було цікаво, чи впаду у ступор, чи буде панічний страх. Під

час операції по зачистці приміщень, був просто у тонусі, увага була загострена. Концентрація на завданні.

Які маєш плани на життя?

Найближчі плани — освоїти кілька спеціальностей зі спеціалістами тут. Далі — будівництво держави. Є у мене бажання організувати з кількома друзями дитячі вишкільні табори з виїздами на природу і проживанням там кілька тижнів.

Що би ти хотів побажати бійцям-побратимам?

Не забувати фразу «Ніхто, крім нас». Зараз вона, як ніколи, актуальна.

Розмовляв Вирій

Історичний скарб Мамая

Найбільший великий скарб у цілому світі, котрий належав одній персоні, був знайдений в 1851 році поряд з славним селом Гончарихаа-Воскресінка (сучасна Чапаєвка Пологівського району Запорізької області). Воно розташоване на річці Конка, що протікає по Приазовській височині. Він складався із 14 570 екземплярів срібних монет. Знахідку відразу ж імперська влада відправила в Ермітаж. Її прискіпливо проаналізували і встановили, що скарб був заритий в період від 1382 по 1385 рік. Оскільки він не вкладався в нафантазовану московськими професорами історичну схему цивілізаторської ролі імперії, облагородження і заселення людністю Дикого поля, про нього увесь науковий світ примусили забути.

По цій видатній знахідці можна висвітлити справжню роль Московської імперії в житті даного благодатного і квітучого краю. Він незаперечно вказує на такі факти:

1. Наприкінці XIV століття у Приазов'ї існувало могутнє економічне життя, якщо приватна особа могла сховати таку значну кількість грошей за один раз.

2. По складу монет скарбу визначено те, що невідома особа мала торгівельні відносини з Краковом, арабськими країнами, Константинополем, Єрусалимом, Римом і навіть Лондоном. До речі, в цей час у Франції йшла 100-літня війна.

3. Відбулося якась значна політична подія велетенської важливості, якщо такий значний капітал був одноразово заморожений і схований в землі.

4. Економічне життя в Приазов'ї історично миттєво припинилося, якщо в результаті політичної події даний скарб не бачив світла майже півтисячоліття.

І в історичних літописах легко виявити той вузол політичних подій. Його головними діючими особами були: Великий кульгавець Тимур, Дмитро Московський, Вітовт, Тохтамиш, Олег Рязанський і Мамай. Останнього офіційна великоімперська історична наука вперто називає ханом, хоча такий титул могли носити виключно ті владарі, в жилах яких текла кров самого Чингізхана. Мамай же був половецьким князем. Його столиця розташовувалася там, де до 1954 року річка Конка впадала в могутній Дніпро. Місцеві жителі досі згадують про мамаєву столицю, хоча московська історіографія й словечком про неї ніде не прохопилася.

Отже, половецький князь Мамай був точнісінько таким же васалом Тимура, як і московський князь Дмитро, хан Золотої Орди Тохтамиш і багато-багато інших значних володарів тогочасного світу.

В результаті ризикованого повстання Мамай захопив владу в Золотій Орді. Тохтамиш втік до сюзерена Тимура в Самарканд жалітися на половецького князя. Сам Мамай запропонував своєму родичу по материнській лінії – Дмитру союз, щоб звільнити свої володіння від васальної залежності Тимура. Той, перебуваючи під духовним впливом Сергія Радонежського, відмовився від війни за незалежність і став виконувати вказівки Великого Кульгавця.

Союз покірних васалів (Дмитра, Тохтамиша, Вітовта, Олега Рязанського) виступив проти повсталого народу, який очолював Мамай. Його підтримала тільки Генуезька республіка, яка мала в той час невеликі володіння в наших краях (сучасна Феодосія). Куликовська битва була лише епізодом боротьби Приазовського краю за свою незалежність.

В тих значних подіях приймало участь професійне воїнство, яке очолював досвідчений воєвода Боброк з міста Галич, але аж ніяк не добровільні московські дружини. Вони в принципі не могли приймати участь в битві, яка відбулася на полі поблизу Дону. Розкопки, що проводилися в кінці 70-х років минулого століття на «полі Куликовому», цей факт однозначно підтвердили.

Крім всього іншого під час цієї війни Мамай, а не Тохтамиш, в 1382 році спалив Москву. Проте офіційна імперська історіографія даного факту навіть не згадує і продовжує брехати не перше століття. Вона навіть не може пояснити, де перебував князь Дмитро в той час, коли палала його столиця. Якщо ж вивчати справжні історичні документи, то легко встановити, що влітку 1382 року він знаходився у ставці Тимура і жалівся йому на свого родича по материнській лінії.

Прихід московських попів з іконою Божої матері до Тимура, коли той стояв зі своїми військами під Рязанню, було виявом звичайної васальної покірності, а не залякуванням Богом могутнього завойовника. Опісля ретельного планування своїх дій, Тимур разом з військами своїх чисельних васалів рушив на землі і володіння Мамая. Половці стали вщент вирізатися завойовниками. А їх столицю Тимур зрівняв із землею і засіяв дикими травами. Сам Мамай втік до генуезців, які, злякавшись Великого Кульгавця, відсікли йому голову, засолили в бочці і відправили в подарунок папі Римському, оскільки він сповідував християнство аріанської єресі.

Результатом цих подій було те, що квітучий край Приазовської височини перетворився в Дике поле. Тимур віддав його Ногайській орді, а Крим — своїм родичам Гиреям.

Оберіг

Висловлюємо подяку ВАТ «Білоцерківдрук» за допомогу у виданні газети «Чорне сонце»

Редакція друкує матеріали мовою оригіналу. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Рукописи і фото не повертаються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. Редакція не завжди поділяє думки автора і не несе відповідальності за достовірність матеріалів.

Редактор: **Вирій**
Коректор: **Лисиця**

Автор вірша на титульній сторінці: **Валерця Меренкова**
Автор фотографії на титульній сторінці: **Ноа Брукс (Noah Brooks)**

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»
Власні матеріали, пропозиції і зауваження надсилайте за адресою: redaktor.cs@gmail.com
Видано у зоні бойових дій.